

над Дніпро, а другого дня рано аби веліли нести себе в човні до неї. Се буде дуже величаво і Кияни будуть лякати ся князя Мала, а тоді вона радше вийде за нього.

Посли відійшли, а Ольга за той час веліла викопати на псдвірю перед двором величезну яму.

Другого дня в ранці, вийшли люди на ріку і на приказ послів несли їх в човні перед Ольгу. По дорозі прислужники Ольги кланяли ся їм до землі. Се дуже подобало ся деревлянським послам. Вони порозпирали ся в човні, горділи й пишали ся щораз більше. При вході до двора ударили бубни, заграли роги, а Ольга появила ся в вікні.

Радість послів ізза тєї почеси не мала гра ниць. Вони гляділи в гору на Ольгу і хвалили її за її розум.

Та в тім Ольга дала рукою знак, човен перехилив ся і всі пишні послы опинили ся на дні глибокої ями.

— А що? Сподабала ся вам ся честь? — глумила ся Ольга. — Гиньтеж тепер, а як на тому світі зустрінете мого Ігоря, перекажіть йому, що се тільки початок пімсти! Я ладжу більшу!

Через годину присипали їх живцем землею, прикривали яму до верху й сліду не стало з тих пишних послів.

А тимчасом у деревлянську землю пішли послы від Ольги.

— Коли ви справді просите мене до себе — переказувала вона Деревлянам — то пришліть ще більше людей, та ще ви значнійших. А то мало для мене того почоту та й Кияни не пу стять мене в дорогу без княжої дружини.

Деревляни вибрали знов що найзнатнійших та в ще більшім числі післали їх у Київ.

Не мало здивували ся послы прийняєм, яке стрінуло їх на дворі Ольги. А бодай не гадали вони, що Ольга так скоро переболіла смерть Ігоря й так радо хоче виходити за Мала. Ціле подвіре умаєне деревами, цвітами пахучими. Між деревами столи заставлені, а на столах добра усякого стирти цілі.

На зустріч їм виходять музики, вигравають, найзнатнійші Кияни, святочно прибрані, а на переді Ольга.

Кланяєть ся їм до землі:

— Витайте, дорогі гості! — промовила до них — та виба чайте, коли не уміємо прийняти гаразд дружину хороброго Ма-